

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 sierpnia 2018 roku strona powodowa Krajowy Rejestr Długów Biuro (...) S.A. we W. domagała się od pozwanej A. A., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą AB - KLIMAT KLIMATYZACJE - NAGRZEWNICE, zasądzenia kwoty 421,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu (po sprecyzowaniu żądania pozwu była to kwota 420,22 zł). W uzasadnieniu wskazała, że dochodzona kwota stanowi równowartość miesięcznych opłat abonamentowych z tytułu usług określonych w ustawie o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, a świadczonych przez nią na rzecz pozwanej zgodnie z umową o współpracy. Dodatkowo strona powodowa domagała się rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości 174,22 zł (stanowiącej równowartość 40 euro). Pozwana nie zapłaciła wskazanych należności, mimo wezwania do zapłaty.

W dniu 15 marca 2019 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz 107 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Przede wszystkim zarzuciła, że nie podpisywała (a tym samym nie zawierała) umowy ze stroną powodową. Zarzuciła także, że umowę zawarł jej były wspólnik T. K., który nie był upoważniony do podjęcia takiej czynności w jej imieniu. Pozwana zarzuciła wreszcie, że T. K. zobowiązał się do spłaty zadłużenia wynikającego z prowadzenia spółki cywilnej.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa w żaden sposób nie zareagowała.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 października 2013 roku H. K. i A. A. zawarły umowę spółki cywilnej działającej pod nazwą (...) s.c. w P..

Zgodnie z §6 umowy każdy wspólnik był uprawniony i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki. Każdy wspólnik mógł także bez uprzedniej uchwały wspólników prowadzić sprawy, które nie przekraczały zakresu zwykłych czynności zarządu spółki. Jeżeli jednak przed zakończeniem sprawy choćby jeden ze wspólników sprzeciwił się jej prowadzeniu, konieczna była uchwała wspólników. Każdy wspólnik uprawniony był wreszcie do reprezentowania spółki w granicach, w jakich uprawniony był do prowadzenia jej spraw.

Na podstawie aneksu do umowy spółki cywilnej z dnia 30 września 2014 roku H. K. wystąpiła z (...) s.c. i z dniem 1 października 2014 roku przekazała swoje udziały T. K..

(dowód: bezsporne;

umowa spółki cywilnej z dnia 16.10.2013 roku z aneksem – k. 20-23)

W dniu 14 lipca 2015 roku T. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) s.c. A. A., T. K. (klient), podpisał umowę testową z programem (...) FIRMA (serwis ochrony przedsiębiorcy) z Krajowym Rejestrem Długów Biurem (...) S.A. we W. ((...) S.A.).

Przedmiotem umowy były usługi świadczone na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych. W ramach umowy klient miał korzystać z systemu (...) S.A. w zakresie dostępnych usług (uczestnictwa w programie (...) FIRMA, monitorowania własnej firmy i rejestru zapytań, dodawania informacji pozytywnych o kontrahentach, monitorowania otoczenia gospodarczego). Przez pierwsze sześć miesięcy obowiązywania umowy klient mógł korzystać z systemu (...) S.A. w zakresie dostępnych, dodatkowych usług (sprawdzania kontrahentów, stałego monitoringu kontrahentów, dopisywania informacji o dłużnikach, usunięcia informacji o dłużnikach).

Umowa została zawarta na czas nieokreślony i wchodziła w życie z dniem rejestracji w systemie (...) S.A. Umowa mogła zostać rozwiązana przez każdą ze stron, w formie pisemnej pod rygorem nieważności, z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego.

Sądem właściwym do rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy miał być sąd właściwy dla siedziby (...) S.A.

W tym samym dniu (14 lipca 2015 roku) podpisane zostały także aneksy do umowy, z których wynikało, że miesięczna opłata za realizację określonych w umowie usług została ustalona na kwotę 100 zł netto. Dodatkowo w przypadku rozwiązania umowy z przyczyn leżących po stronie klienta lub złożenia wypowiedzenia umowy o współpracy przez klienta, w terminie trzech miesięcy, licząc od daty wejścia w życie aneksu, klient miał zapłacić (...) S.A. na jej pierwsze żądanie karę umowną w wysokości 600 zł netto.

(dowód: bezsporne;

umowa testowa wraz z aneksami – k. 16-19)

W dniu 2 sierpnia 2016 roku T. K. wypowiedział (...) S.A. we W. umowę o współpracy zawartą w dniu 14 lipca 2015 roku.

W odpowiedzi (w piśmie z dnia 4 sierpnia 2016 roku) (...) S.A. we W. poinformowała klienta, że w związku ze złożonym wypowiedzeniem rozwiązanie umowy nastąpi z dniem 30 września 2016 roku (po upływie określonego w umowie okresu wypowiedzenia).

(dowód: bezsporne;

wypowiedzenie umowy – k. 24;

piśmo z dnia 4.08.2016 roku – k. 25)

W okresie obowiązywania umowy (...) S.A. obciążała klienta fakturami VAT o następujących numerach:

- (...) na kwotę 123 zł z tytułu opłaty miesięcznej za prawo korzystania z systemu (...) S.A. w okresie od dnia 1 sierpnia 2016 roku do dnia 31 sierpnia 2016 roku z terminem płatności w dniu 11 września 2016 roku;
- (...) na kwotę 123 zł z tytułu opłaty miesięcznej za prawo korzystania z systemu (...) S.A. w okresie od dnia 1 września 2016 roku do dnia 30 września 2016 roku z terminem płatności w dniu 13 października 2016 roku.

(dowód: bezsporne;

faktury VAT – k. 26-27)

W piśmie z dnia 2 grudnia 2016 roku (...) S.A. wezwała A. A. do zapłaty kwoty 421,82 zł w terminie do dnia 9 grudnia 2016 roku (pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego).

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 2.12.2016 roku z dowodem nadania – k. 28-30)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie co do zasady sporny był już sam fakt zawarcia (ewentualnie wyrażenia zgody na zawarcie) przez pozwaną umowy testowej z programem (...) FIRMA (serwis ochrony przedsiębiorcy), a co za tym idzie, wynikający z niej obowiązek uiszczania przez pozwaną miesięcznych opłat z tytułu realizacji określonych w umowie usług. Istota

niniejszego sporu sprowadzała się zatem do tego, czy pozwana była zobowiązana do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że postępowanie cywilne ma charakter kontrydiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia, bowiem to ona domagała się zapłaty należności dochodzonej pozwem.

W ocenie Sądu strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby pozwana była zobowiązana do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Należy przede wszystkim podkreślić, że strona powodowa w żaden sposób nie ustosunkowała się do złożonego przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty (ani w ewentualnym piśmie procesowym, ani na rozprawach w dniach 28 stycznia i 10 marca 2020 roku), przez co w ocenie Sądu w istocie okoliczności (zarzuty) wskazane (podniesione) w sprzeciwie zostały przyznane przez stronę powodową. Zgodnie bowiem z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Nie ulega przy tym wątpliwości, że obowiązek wypowiedzenia się strony o faktach przytoczonych przez stronę przeciwną jest w istocie ciężarem procesowym, co oznacza, że strona może go wypełnić, lecz nie można jej do tego zmusić. Jednak gdy strona nie wypełnia spoczywających na niej powinności, musi liczyć się z prawnymi konsekwencjami, ponieważ kodeks postępowania cywilnego pozwala Sądowi uznać za przyznane fakty, co do których nie wypowiedziała się strona przeciwna, a mogła to uczynić (tak na przykład Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 9 stycznia 1998 roku, I ACa 345/97, OSA 1998, z. 11-12, poz. 53).

Tym samym okoliczności wskazane przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty stały się właściwie bezsporne.

Biorąc powyższe pod uwagę należy zatem stwierdzić, że strona powodowa właściwie nie wykazała nawet, żeby pozwana podpisała umowę ze stroną powodową (okoliczność bezsporna), ewentualnie żeby podpisujący umowę wspólnik T. K. działał (i mógł działać) także w imieniu pozwanej.

Zgodnie z art. 865 §1 k.c. każdy wspólnik jest uprawniony i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki. Zgodnie z §2 tego przepisu każdy wspólnik może bez uprzedniej uchwały wspólników prowadzić sprawy, które nie przekraczają zakresu zwykłych czynności spółki. Jeżeli jednak przed zakończeniem takiej sprawy chociażby jeden z pozostałych wspólników sprzeciwi się jej prowadzeniu, potrzebna jest uchwała wspólników. Zgodnie natomiast z art. 865 §3 k.c. każdy wspólnik może bez uprzedniej uchwały wspólników wykonać czynność nagłą, której zaniechanie mogłoby narazić spółkę na niepowetowane straty. Zgodnie wreszcie z art. 866 k.c. w braku odmiennej umowy lub uchwały wspólników każdy wspólnik jest umocowany do reprezentowania spółki w takich granicach, w jakich jest uprawniony do prowadzenia jej spraw.

Samodzielne prowadzenie przez wspólnika spraw spółki może obejmować tylko czynności zwykłe, a więc niewykraczające poza zakres zwykłego zarządu. Ocena, czy dana czynność mieści się w ramach zwykłego zarządu, czy też je przekracza, zależy od okoliczności konkretnego przypadku, a zwłaszcza od charakteru działalności prowadzonej przez spółkę. Rozróżnienie powinno następować indywidualnie w odniesieniu do konkretnego stosunku spółki i przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności, jakie odnoszą się do prowadzenia działalności (tak również Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 13 lutego 1997 roku, I CKN 85/96, LEX nr 28694 oraz z dnia 5 czerwca 1997 roku, I CKN 70/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 179). Zgodnie natomiast z art. 866 k.c. w braku odmiennej umowy lub uchwały wspólników każdy wspólnik jest umocowany do reprezentowania spółki w takich granicach, w jakich jest uprawniony do prowadzenia jej spraw.

W niniejszej sprawie wspólnicy (...) s.c. w P. w §6 umowy spółki ustalili sposób jej reprezentacji zgodny z treścią powołanych wyżej przepisów (art. 865 i 866 k.c.). Strona powodowa miała zatem świadomość (co wynikało z dołączonej do pozwu umowy spółki cywilnej) co do grona jej wspólników oraz faktu podpisania umowy testowej (z programem (...) FIRMA) tylko przez jednego wspólnika (T. K.). Jednocześnie w ocenie Sądu zawarcie umowy będącej przedmiotem niniejszego postępowania przekraczało zakres zwykłych czynności spółki. Wynikało to przede wszystkim z charakteru zawartej umowy oraz celu działalności prowadzonej w formie spółki cywilnej. Nie ulega przy tym wątpliwości, że zawarcie umowy testowej nie służyło utrzymaniu bieżącej działalności spółki cywilnej, a ze względu na charakter spółki cywilnej (brak osobowości prawnej) oraz zawarcie umowy testowej na czas nieokreślony obciążało majątek każdego z jej wspólników (art. 864 k.c.) w sposób trwały.

Z powyższych względów do zawarcia przez wspólnika T. K. umowy w imieniu spółki cywilnej (a więc także w imieniu pozwanej A. A.) niezbędna była uchwała wszystkich jej wspólników. Strona powodowa jednak w żaden sposób nie wykazała, aby taka uchwała zapadła, ewentualnie aby pozwana (A. A.) w jakikolwiek inny sposób potwierdziła zawarcie umowy.

Trzeba w tym miejscu jeszcze wskazać, że z przepisu art. 866 k.c. wynika, że czynność jednego wspólnika może wystarczyć do związania jej skutkami pozostałych wspólników. Skutki działania wspólnika bez umocowania lub z przekroczeniem jego zakresu podlegają ocenie według zasad dotyczących rzekomego pełnomocnika (falsus procurator). Ważność umowy zależy zatem od jej potwierdzenia w wyznaczonym terminie (art. 103 k.c.), czego strona powodowa nie wykazała.

Skoro zatem pozwana nie była w ogóle stroną dołączonej do pozwu umowy testowej (z programem (...) FIRMA), to tym samym nie mogła być zobowiązana do zapłaty jakichkolwiek świadczeń z niej wynikających. Z tych samych względów stronie powodowej nie przysługiwało także roszczenie o zapłatę rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości 174,22 zł.

Ustalając stan faktyczny i wydając rozstrzygnięcie Sąd oparł się na dokumentach dołączonych przez stronę powodową do pozwu. Sąd oddalił jedynie wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z ksiąg podatkowych pozwanej (na okoliczność wykazania zaksięgowania faktur, a tym samym potwierdzenia istnienia roszczenia strony powodowej), ponieważ dowód ten nie był istotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W świetle bowiem wskazanych wyżej okoliczności w ocenie Sądu ewentualne zaksięgowanie faktur VAT przez pozwaną nie mogło dowieść zasadności roszczenia strony powodowej.

Biorąc zatem wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę powództwo w całości zasługiwało na oddalenie. Dlatego też na podstawie art. 734 k.c. w zw. z art. 735 k.c. i art. 750 k.c. oraz art. 103 k.c. i art. 6 k.c. orzeczono jak w sentencji.